

го видѣха, успокоиха се. Овчарѣтъ смѣкна отъ гърба си торбата.

— Брей, уморихъ се, докато събера тия нѣща, брей! Трѣбваше умно да пипамъ, че да не ме подозратъ ония поганци! Слава Богу, всичко мина добре.

— Доброто ти, бай Славе, нѣма да забравимъ! Благодаримъ ти! — каза единъ отъ четниците.

— А, нѣма защо. . . Нали

и тази ми е работата — да помагамъ на народнитѣ хора. И други сж идвали при мене . . . Тука сте на сигурно мѣсто. Можете и цѣлъ месецъ да прекарате.

— Не, ще преспимъ само

тази нощъ, а утре ще поемемъ по Балкана къмъ Сърбия, — каза Ловчалийчето.

Дългиятъ излѣзе да прибере овцетѣ, а четниците се заловиха да приготвятъ печена пастърма и наденици за вечеря.

Като се мръкна добре, седнаха около огнището. Овчарѣтъ извади

две бѣклици съ вино. Всички ядоха и пиха спокойно. После се тръснаха на земята и скоро заспаха. . .

На разсъмване лавнаха кучетата. Стоянъ Ловчалийчето се събуди и се послуша. Вънъ се чуваше глъчка. Кой можеше да бжде? Той сбута другаритѣ си.

— Хей, бай Славе, я излѣзъ да видишъ какво има! — извика Стоянъ и дръпна за крака овчаря, който спѣше до него.

Дългиятъ скочи.

— Кой ли ще е, да го вземе дявола! — търкашесъ ненъ очитѣ си той.

Но още не бѣше доизреклъ това, когато пропука пушка.

Четниците хванаха своето оръжие и се залепиха до вратата.

Навѣнъ вече бѣше дрезгаво. На около сто крачки край колибата, тѣ видѣха да се разхождатъ множество хора, въоръжени съ пушки.

— Открити сме! — изпѣшка Ловчалийчето.

